

Prológ

Tyler

V poslednej dobe som mal možnosť veľa premýšľať. V podstate som nedospel k ničomu novému. To, že som hajzel, si uvedomujem celý život.

Občas ale uvažujem, či je to skutočne moja vina.

V čase nevinnosti som zacítil vôňu hriechu. Vábivý prísľub, že mi môže patriť celý svet, stačí si ho iba vziať. Má to však dve podmienky. Pochovaj v sebe ľudskosť a dodržuj pravidlá.

Aké jednoduché.

To aj bolo, prvých desať rokov. Potom sa všetko ukážkovo posralo.

Moje pevne stanovené priority šli kompletne do sračiek a jediné, čo ma začalo zaujímať, má nebesky modré oči a vlasy farby kapučína.

Asi každý má v živote niekoho, komu nechce nikdy ublížiť. Neviem to s istotou, iní ľudia ma ani prinajmenšom nezaujímajú, takže len hádam.

Ja niekoho takého mám. Môj poklad.

Kurva, nikdy som jej nechcel ublížiť.

Moja prísaha spred desiatich rokov je ale iného názoru. Podsvetie nepozná zľutovanie a ak sa zamotáte do vojny, musíte v sebe zaprieť mnoho vecí.

Presvedčenia aj hranice, morálne zásady i sľuby.

Ja som dal sľuby dva.

Jeden z nich som nedodržal.

Druhý už áno.

Budem ju chrániť, aj keby ma to malo stáť život. Mám zomrieť pre niečo, čo bezpodmienečne milujem? Pôjdem smrti naproti so vztýčenou hlavou.

A aj som šiel…

Grace

Život je ako nepopísaný papier a každé ráno predstavuje čistú stránku pripravenú na novú kapitolu. Nevýhodou je, že pero nedržíme my. Má ho v rukách osud a len on rozhodne, či sa na jej konci budeme usmievať, alebo nám ostane srdce rozdrvené na prach.

Dnešok začal písať čiernym perom, napokon polial všetky stránky atramentom a dôkladne ho rozmazal. Vytvoril tak naveky trvajúcu prázdnotu.

Presne takú v sebe pociťujem od chvíle, keď sa otvorili dvere a za ich prahom nestál on. Môj osud je vskutku trýznivý spisovateľ. Alebo zasraný sadista.

Útechu nachádzam v objatí ženy, ktorá by mala trpieť zo všetkých najviac. Nie je správne, aby akákoľvek matka prežila smrť vlastného dieťaťa. Pridobre to poznám, veď ja sama medzi takéto matky patrím, a to mi ani nedali príležitosť priviesť svojho drobca na svet. A predsa je to ona, kto ma drží v náručí a klamlivými prísľubmi, že jedného dňa bude všetko v poriadku, sa snaží udržať pohromade posledné zvyšky mojej zdrvenej duše.

Nenávidím každého, komu jeho osud vypisuje stránky naružovo a kreslí mu aj obrázky.

Kapitola 1

Grace

Odkedy som sa ocitla v Tylerovom svete, začala som žiť v ilúziách. Vytvárala som si vlastnú alternatívu prítomnosti, popierala fakty a zatvárala oči pred hrozbami. Dodávalo mi to falošný pocit bezpečia, vďaka ktorému sa mi ľahšie dýchalo.

Ak však niečo skalopevne popierame, neznamená to, že to neexistuje.

Riziko jeho straty mi nad hlavou viselo po celý čas. Od prvého pohľadu v kostole až do chvíle, keď za sebou naposledy zatvoril dvere nášho bytu. Ak by som slepo neverila klamstvu, nemusela som dnes sedieť v temnote za zatiahnutými závesmi.

Zrejme som nepoučiteľná.

Naďalej si totiž vytváram neexistujúcu realitu. Snažím sa nevnímať vzdialené hlasy najbližšej rodiny a členov famílie, nesúce sa priestormi obrovského domu. Nikto z nich tu nie je. Sme tu len my, tak ako to bolo zakaždým. Iba rodičia a môj Tyler, ktorý sa zaiste čoskoro vráti do izby s tvárou plnou zlosti, pretože si ho otec znova zavolal na súkromný rozhovor, ktorý ani tentoraz nedopadol

najlepšie. Zúrivosť ho však po chvíli prejde, pretože mám magickú moc vymazať všetko zlé jediným pohladením. Rovnako to dokáže aj on. Vždy mi stačí jeho úsmev, aby sa svet navôkol rozžiaril a odohnal každý strach.

Schúlená v kresle v kúte čakám, kedy sa konečne otvoria dvere a on bude opäť pri mne. Čakám na jeho pevnú náruč a bozk do vlasov, na hrejivé slová *milujem ťa* a na svet, ktorý pre druhých neexistuje.

Na náš svet.

Je to naše bezpečné miesto, kde ani jeden z nás nemusí predstierať, že je niekým iným. Nemá tam prístup ani samotný don a už vôbec nie to malé ustráchané dievčatko, ktoré neverí ani vlastnému odrazu v zrkadle. Ja tam môžem byť silná a on naopak slabý.

Nie je v ňom nikto, kto by nám dokázal ublížiť.

Z chodby započujem kroky, preto zatajím dych. Napäto hľadím na kľučku pomaly smerujúcu nadol. Denné svetlo sa rozleje po podlahe a pohltí všadeprítomnú temnotu. Medzi dverami rozpoznám známu siluetu. Odetý v čiernom vykročí ku mne. Krok po kroku, opatrne, akoby ma každý pohyb dokázal vyplašiť. Kľakne si vedľa kresla a starostlivo si ma obzrie.

Je to on, a pritom nie je.

Oblečenie má rovnaké, ale tvár patrí niekomu inému.

Natiahne ruku a s jemnosťou mi priloží dlaň na líce. „Grace?“ Dokonca má aj podobne zamatový hlas.

Zavrtím hlavou. Ani neviem, čo sa snažím poprieť tentokrát.

„Ešte si sa neprezliekla.“

Očami na chvíľu preskočím k posteli. Ležia na nej šaty snažiace sa mi dokázať, že nič z mojich predstáv nie je skutočné. Kiežby som ich vedela spáliť pohľadom.

Pritiahnem si lem županu bližšie ku krku, ako svoju ochrannú bariéru.

Dnešný deň sa pre mňa nedeje. Nič z toho sa nedeje.

Akoby chápal, že sa odmietam zúčastniť reality, zhlboka sa nadýchne a nakloní ku mne. Aj jeho objatie je podobne pevné, aké mi dával Tyler. Chýba v ňom ale to najpodstatnejšie. Práve Tyler.

Napriek tomu netúžim, aby sa vzdialil. V hlave síce žijem vo svojej fiktívnej verzii, no moje srdce nezadržateľne krváca. Ono si totiž uvedomuje skutočnosť a hlavne fakt, že Tyler nie je v otcovej pracovni. Vie, že je niekde, odkiaľ sa už nevráti.

Vnútrom sa mi plazí panika. Cítim pod rebrami každý jej mučivý krok smerujúci mi do hrdla, kde sa však zastaví. Hoci sa v Arturovom náručí neovládateľne chvejem a len jeho pevný stisk bráni, aby sa spolu so mnou netriasol aj celý dom, naďalej odmietam ukázať slzy. Nechcem sa poddávať žiaľu a dať tak smrti za pravdu.

„Mám zavolať mamu, aby ti pomohla?“

„Nie,“ pošepkám do saka, z ktorého sa márne snažím zacítiť Tylerovu vôňu. „Iba mi daj chvíľu. Čoskoro za vami prídem.“

Neochotne sa vzdiali, ale než ma nadobro pustí, skúmavo mi pozrie do očí. Už ho trochu poznám, preto viem, že sa mi v nich snaží rozpoznať skryté myšlienky.

S predstieraným odhodlaním mierne vztýčim tvár. Na znak, že som v poriadku a situáciu zvládam. Ani prinajmenšom nepochybujem, že mi neverí. Navzdory tomu sa ale postaví a opustí izbu. Len čo za sebou zatvorí dvere, opäť sa ocitnem v temnote, kde by som najradšej strávila zvyšok života.

Moje želania však nikdy nemali silu hýbať svetom, skôr naopak. Nech som už túžila po čomkoľvek, zakaždým som to dostala len na chvíľu. Priateľstvo, lásku či rodinu. Len na krátku chvíľu, aby som napokon mohla krutým spôsobom o všetko prísť.

Ponorená v sebaľútosti sa pozbieram z kresla. Za predchádzajúce tri dni som toho veľa nenastála, preto ma okamžite zasiahne bolesť v členkoch a v pravom lýtku pichne ostrý kŕč. Musím sa pridržať opierky, kým si moje nohy uvedomia, k čomu slúžia. Je to ďalší dôkaz, koľko som toho v poslednej dobe stratila. Môžem len hádať, či sa po tejto stránke niekedy stopercentne vyliečim.

Nedá sa to ale porovnávať s bolesťou, akú pociťujem v srdci. Túto dieru už nikdy ničím nevyplním, a to bolí omnoho viac než neschopnosť normálnej chôdze. Beztak viac nemám za kým ísť.

Napriek tomu vykročím, nemierim však k posteli. Šaty rozprestreté na prikrývke mi nepatria. Nepatria nám. Opustím izbu, ktorú mi v dome v Meadow Lane pridelili a porozhliadnem sa po chodbe. Po pamäti kráčam a míňam jedny dvere za druhými, až konečne nájdem izbu, ktorú hľadám.

Vyzerá rovnako ako kedykoľvek predtým, a predsa je iná. Atmosféra v nej na mňa zapôsobí ako facka. Je až neuveriteľné, ako na známych miestach dokážeme vnímať prítomnosť niekoho, kto pri nás už nemôže byť. Od totálneho zrútenia mám asi tak ďaleko, ako odo mňa leží na posteli vankúš v tvare dúhy. Nie je to tak dávno, keď som túžila dostať do tejto izby viac farieb. Akoby premaľovať steny na žiarivo žltú dokázalo prefarbiť aj náš život a zaručiť nám šťastie. Farby na vankúšiku sú jediné, aké sme tu spolu dostali. Mal to byť náš začiatok, no napokon sa z neho stal koniec. Žiadne zajtra ani nabudúce. V tomto svete existuje len jediná záruka, a tou je smrť.

Vraciam sa spomienkami do minulosti a márne hľadám odpoveď na otázku, čo som mohla urobiť inak. Niežeby som ju nepoznala, avšak pochybujem, že by mi akékoľvek iné rozhodnutie v niečom pomohlo. Nie raz

mi život ukázal, ako sa s nami dokáže zahrať. Jeho jedinou podstatou je skúšať naše hranice a baviť sa na našom zlyhaní. Smeje sa nám do tváre s tým, že to ešte nič nebolo, a potom nám pošle ďalšiu ranu, po ktorej sa nám už nikdy nepodarí vyhrabať sa z dna a byť opäť šťastní. Aspoň to si vždy v danej chvíli myslíme.

Postavím sa pred dvere šatne a opatrne natiahnem ruku ku kľučke. Musím v sebe pozbierať odhodlanie, kým za ňu konečne potiahnem. Automatické svetlo osvetlí vzorne zavesené obleky, košele a topánky naskladané na poličkách v rade ako lesklí vojačikovia. Jedného z oblekov sa odvážim dotknúť. Zľahka prejdem prstami po celej dĺžke rukáva, na ktorom konci márne očakávam teplo jeho dlane. Prsty mi padnú do prázdna.

Niečo tu predsa len ostalo. Jeho vôňa, ktorá sa naďalej drží na každom obleku. Preto jeden z nich pevne zovriem a pritlačím sa tvárou k nemu.

***

Cesta v dlhej limuzíne prebieha v tichosti, pokiaľ nepočítam zopár talianskych viet, ktoré si medzi sebou vymenia Tylerovi rodičia. Bývalý don famílie je dokonalo vycvičený neprejavovať akékoľvek emócie pred okolím, no je mi jasné, že vyjadruje nespokojnosť nado mnou. Nielen nad výberom oblečenia, ale celkovo s mojou prítomnosťou.

Mama je iného názoru, a hoci vo famílii nemá žiadnu váhu, nemieni sa tým nechať odbiť a drží ma pod svojimi ochrannými krídlami, rovnako ako ma drží po celý čas za ruku.

Keď sa Tylerov otec tesne pred Manhattanom znova ozve, nenápadne sa pozriem na Paola a Artura sediacich oproti nám. Tuším so slovami ex dona nesúhlasí ani Paolo, i keď rovnako neprejaví žiadnu reakciu, lenže neujde

mi, že na stotinu sekundy zatne sánku. Arturo na rozdiel od neho nepohne ani brvou, čo je také samozrejmé ako to, že človek potrebuje kyslík.

V rodine sa už vie, že kým Tyler odišiel za Carlom, povýšili sme náš vzťah na ďalšiu úroveň v podobe netypických zásnub s príveskom. Tyler to musel povedať chalanom a oni mame, pretože keď ma v rovnaký večer Paolo odviezol do Meadow Lane, tíšila ma vo svojom náručí a prisľúbila, že aj keď to podľa zmýšľania organizácie nie je oficiálne, som Tylerova snúbenica a naveky patrím do rodiny.

To je asi jediný dôvod, prečo teraz idem v aute s nimi, i keď nevrlosť Tylerovho otca je neprehliadnuteľná. Možno mi dáva za vinu Tylerovu stratu. Ak by predsa nebolo mňa, s Carlom by sa nikdy nedostal do ostrého stretu a nenalákal ho do opustenej budovy, ktorá napokon padla ako domček z karát a pripravila ich oboch o život.

Nemám mu to za zlé, pretože sa z toho viním aj ja sama.

Po dlhých hodinách limuzína zaparkuje na 5 Avenue, priamo pred bránou St. Patrick's Cathedral. Tento do nebies ťahajúci sa kostol je jedným z najvychýrenejších v New Yorku. Za iných okolností by som obdivovala jeho krásu a majestátnosť, lenže v tejto chvíli tú budovu z duše nenávidím. Víťazoslávne sa nado mnou týči a vysmieva sa mi do tváre. Vie totiž, že o niekoľko minút premení moju najväčšiu nočnú moru na skutočnosť a naveky ho odo mňa odvedie preč.

Dvere auta sa otvoria a postupne všetci vystúpia. Ja tiež, pretože nemám na výber. Pozdĺž celej ulice sú zaparkované čierne autá a postávajú pri nich davy ľudí v smútočnom.

Jedným som si istá. Nie sú na mieste žiadne scény. Hoci vo svojom vnútri vrieskam z plných pľúc, až ma

neznesiteľne bolí hrudník, na očiach prítomných si musím držať tvár hodnú famílie Moretti.

Len čo sa postavím na chodník, Paolo s Arturom zaujmú miesta po mojom boku. Chránia ma z oboch strán, rovnako ako donedávna stáli vedľa Tylera a kryli chrbát jemu. Kým za Tylerovými rodičmi mierime k bráne kostola, neujdú mi pohľady prítomných. Zaiste nikto z nich nečakal, že žena, v podsvetí zrejme viac známa ako milenka dona Tylera, v sprievode najbližšej rodiny vrátane členov prvej línie famílie, si dovolí na jeho pohreb prísť oblečená v jeho veciach.

Síce sa pod dlhým kabátom takmer strácam, nohavice som si okolo pása musela previazať opaskom na trikrát, aby mi nespadli, a v topánkach aj o dvadsať čísel väčších ledva chodím, je to symbolika. Don Tyler je preč, ale my sme stále tu a naďalej kráčame v jeho tieni.

Za bránou nie som schopná urobiť ďalší krok. K oltáru vedie niekoľko metrov, no už z diaľky vidím rakvu postavenú pred ním. Večná posteľ môjho Tylera, do ktorej si nemôžem ľahnúť s ním. Pritom po tom neznesiteľne túžim.

Srdce sa mi rozbúši tak silno, až mám pocit, že kvôli rozľahlému priestoru kostola ho môžu všetci počuť. Udiera mi do spánkov a z bodajúcej bolesti mi čoskoro zaiste vybuchne hlava. Všetko vôkol mňa sa zmenšuje a farebné obrazy na oknách sa ku mne v tichosti prihovárajú. Tichý šepot znie čoraz hlasnejšie a zlovestnejšie. Pred očami sa mi striedajú nahnevané tváre anjelov a svätcov, pretože sme si dovolili zneuctiť ich posvätnosť svojou prítomnosťou.

Nie je snáď ani možné, aby rakva pod mohutným oltárom horela, lenže to je presne to, čo vidím. Žeravé plamene neľútostne oblizujú svetlé drevo, ktoré pod ich nadvládou hlasno praská a krváca. Na zemi sa tvorí kalužhustej tmavej krvi a nezastaviteľne sa mi približuje k nohám.

Inštinktívne urobím krok vzad, niekto ma však chytí pod ramenom a donúti zastaviť. Prudko strhnem zrak na pravú stranu. Okamžite sa stretnem s tvárou Artura, ktorý má v očiach jasne vpísanú otázku.

„Si v poriadku?“ vysloví ju s podtónom neskrývaných obáv.

Poobzerám sa do všetkých strán kostola. Nie je tu žiadne more krvi vytekajúce z rakvy škvariacej sa v pekle, ani šialení anjeli odhodlaní zabiť ma, pokiaľ odtiaľto okamžite nevypadnem.

Jediný, kto je tu šialený, som ja.

„Som v poriadku,“ zaklamem a po krátkom nádychu nasledujem Tylerových rodičov do lavice v prvom rade.

Tyler

Miestnosťou zaznie výstrel. Odrazí sa od stien a v jeho ozvenách postupne utíchne nárek troch zlomených duší. Ostanú len telá bez dychu. Pomaly sa mi rozpadávajú pred očami na drobný prach, ktorý lieta navôkol a usádza sa na mne, až ma napokon kompletne pohltí.

Prudko otvorím oči a zalapám po vzduchu.

Bol to skurvený sen alebo obraz výčitiek?

Zaiste výčitiek, pretože je to príliš živé, aby to nebolo reálne.

Veď naďalej cítim chlad na koži a vidím ich zdeformované tváre. Krv vytekajúcu z čiel a tupý dopad drobného telíčka na zem z ochabnutých rúk jeho mŕtvej matky.

Z rúk Grace.

Pretriem si oči v nádeji, že sa toho odporného obrazu zbavím. Urobil som však priveľa svinstiev, aby som na to mal nárok.

Obraz nemizne.

Schmatnem zo stola fľašu whisky a pokúsim sa ňou spláchnuť pachuť hniloby v ústach.

Whisky nezaberá, naďalej cítim, akoby som mal medzi zubami ich rozkladajúce sa mäso. Ak by mi chalani neskonfiškovali zbraň, nepochybne by som vytapetoval stenu vlastným mozgom.

Všetko stratilo zmysel, hneď ako sa mi podarilo vyliezť z tej posranej budovy. Na pokraji smrti som sa odtiaľ v poslednej chvíli vyplazil, a keď o zopár sekúnd vybuchla posledná bomba, vyhodila do vzduchu aj celý náš život s Grace. Síce tu trčím, v skutočnosti som naveky pochovaný pod ruinami starej nehnuteľnosti spolu s Carlom. A ako zistím z hodiniek, práve teraz ma pochovávajú aj dva metre pod zem.

Prečo som to, kurva, dopustil?